

„Fenséges és borzongató történet Hoover-módra.

Évek óta várok egy ilyen thrillerre.”

– Tarryn Fisher. *New York Times* bestsellerszerző –

Verity

Sötét titkok vonzásában!

fine selection

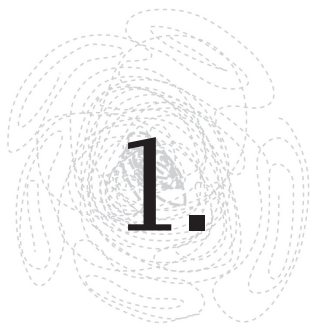
COLLEEN HOOVER

COLLEEN HOOVER

Verity

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

ELŐSZÖR A KOPONYÁJA ROPPANÁSÁT HALLOM, aztán beterít a rám fröccsenő vér. Felszisszenve visszahőkölök a járdára. Az egyik cipősarkam elakad a padkában, egy *Parkolni tilos!* tábla rúdjaiba kapaszkodva próbálom visszanyerni az egyensúlyom.

Az a férfi pár másodperce még előttem állt. Egy kisebb tömeggel együtt vártuk, hogy a lámpa zöldre váltson, amikor ő idő előtt lelépett az útestre, és egy teherautó elgázolta. Gyorsan utánanyúltam, hogy visszarántsam, de a kezem már csak a levegőbe markolt. Behunytam a szemem, mielőtt a feje a kerék alá került volna, de hallottam, ahogy pukkan egyet, mint a pezsgősdugó.

Átment a piroson, ráadásul a mobiljára meredt közben. Nyilván számtalanszor átkelt már ezen az úton minden gond nélkül. *Ez lett a veszte.*

Az emberek felszisszennek, de senki sem sikolt. A teherautó sofőreje azonnal kiugrik, és a férfi mellé térdel. Miközben többen odarohannak segíteni, én hátrálni kezdek. Nem kell ránézniem a kerék alá szorult testre, hogy tudjam: nem élte túl. Az egykor fehér blúzomat

beborító vércseppek azt jelzik, hogy itt nem mentőre van szükség, hanem hullaszállítóra.

Sarkon fordulok, hogy lelépjek a helyszínről – és találjak egy helyet, ahol összeszedhetem magam –, de a lámpa most zöldre vált, és megindul a sűrű manhattani tömeg. Sokan fel sem néznek a telefonjukból a tragédia mellett elhaladva. Meg sem próbálok szembemenni az árral, inkább egy helyben állva várom, hogy ritkuljon a sokadalom. Újra a baleset irányába nézek, vigyázva, hogy ne bámuljam egyenesen az áldozatot. A sofőr most a teherautó hátuljánál áll elkekedett szemmel, és telefonál. Három vagy talán négy férfi támogatja. Az eset odavonz néhány morbid kíváncsiskodót, akik a mobiljukkal videózzák a gyomorforgató látványt.

Ha még Virginiában élnék, ez az egész totál másképp zajlana. Mindenki megállna, kitorne a pánik, az emberek sikoltoznának, és a saját percekben belül ellepné a környéket. De itt, Manhattanben olyan gyakoriak a gyalogosgázolások, hogy a helyiek mindössze apró kellemetlenséget látnak benne. Egyesek a feltorlódott forgalom miatt zsörtölődnek, *másoknak a ruhája megy tönkre...* Valószínűleg annyira megszokott dolog ez, hogy még a hírekbe sem kerül be.

Bár néha zavar a helyiek közönye, voltaképp pont ezért költöztem ide tíz éve. A magamfajta éppen az ilyen túlnépesedett városokba való. Egy ekkora helyen, ahol ilyen sok, nálam jóval szánalmasabb sorús ember lakik, az én életem nem számít.

Itt láthatatlan lehetek. Érdektelen. Manhattan túl zsúfolt ahhoz, hogy egy hangyafingnyit is törődjön velem, és ezt imádom benne.

– Megsérült?

Felnézek a férfira, aki a karomat fogva a blúzomat tanulmányozza. Gondterhelt arccal végigmér tetőtől talpig, sebek után kutatva. A reakciójából arra következtetek, hogy nem a kérges szívű New

York-iak közül való. Lehet, hogy már itt lakik, de bárhonnan jött is, ott még nem kopott ki teljesen az empátia az emberekből.

– Megsérült? – kérdezi újra az idegen a szemembe nézve.

– Nem. Ez nem az én vérem. A közelében álltam, amikor...

Elhallgatok. *Most láttam egy embert meghalni.* Olyan közel voltam hozzá, hogy a vére rám fröccsent.

Azért költöztem a városba, hogy láthatatlan legyek, de ettől még nem váltam érzéketlenné. Sokat küzdöttem, hogy kemény legyek, mint a beton a talpam alatt, de nem jártam sikerrel. Az imént történetek súlyos kőként nehezedenek a gyomromra.

A kezemet a számra tapasztom, de gyorsan el is kapom onnan, amikor az ujjam valami ragacsos anyaghoz ér. *Még több vér.* Lenézek a blúzomra. Rengeteg vér, és egyetlen cseppje sem az enyém. Belecsípek az anyagba, hogy elhúzzam magamtól, de foltokban a bőrömhöz tapad.

Azt hiszem, vízre van szükségem. Kezdek szédülni. Meg akarom dörzsölni a halántékomat, és belecsípnék az orromba, de félek magamhoz érni. A férfira nézek, aki még mindig fogja a karom.

– Olyan az arcom? – kérdezem.

A férfi összepréseli a száját, és a tekintetével végigpásztázza az utcát. Egy kávézóra mutat néhány házzal odébb.

– Ott van mosdó – teszi a kezét a hátamra, és a kávézó irányába ösztökél.

Átnézek az út túloldalán álló Pantem Press épületére, ahová a bal eset előtt indultam. Olyan közel vagyok már, mindössze öt-hat méter választ el a megbeszéléstől, amin mindenképpen ott kell lennem.

Vajon az a fickó milyen messze volt az ő úti céljától?

Az idegen kinyitja nekem a kávézó ajtaját. Egy nő, mindkét kezében kávéval, megpróbál kifurakodni mellettem, de a ruhám láttán

gyorsan félreugrik az útból, és beenged bennünket. Elindulok a női mosdó felé, de zárva találom. Az idegen benyit a férfirészlegbe, és int, hogy kövessem.

Nem zárja be az ajtót mögöttünk. A mosdókagylóhoz lép, és megnyitja a vizet. A tükörbe pillantva megkönnyebbülve konstatálom, hogy a helyzet nem olyan vészes, mint vártam. A szemöldököm fölött szétspriccelődött a vér, és az a pár csepp az arcomon kezd megszáradni. Szerencsére a nagyja a blúzomra jutott.

A férfi benedvesít néhány papírtörlet, és a kezembe nyomja. Miközben egy újabb adagot tart a csap alá, letörölöm az arcom. Most már érzem a vér szagát. A fémes szag gondolatban visszarepít tízéves koromra. Még ennyi év után is visszahozza az emlékeket.

Próbálom visszatartani a lélegzetem, de ettől csak még rosszabbul leszek. Nem akarok hányni. Meg kell szabadulnom a blúzomtól, méghozzá *most* azonnal. Reszkető ujjakkal kigombolkozom, elveszem a felsőm, és a csap alá tartom. Amíg a víz kiáztatja a vérfoltot, elveszem az idegentől az újabb adag megnedvesített kéztörlet, és letörölgetem a mellkasomat.

A férfi a kijárat felé indul, de nem azért, hogy magamra hagyjon a kicsit se vonzó melltartómban. Belülről bezárja az ajtót, hogy senki ne nyithasson ránk, miközben félmeztelenül tisztogatom magam. A lovagiassága zavarba ejt. Feszülten sandítok felé a tükörből.

Valaki kopogtat.

– Egy pillanat! – kiált ki a férfi.

Valamelyest megnyugtat a tudat, hogy az ajtó túloldalán van valaki, aki meghallaná a sikolyomat. Igyekszem a mosdásra koncentrálni. Miután megbizonyosodom róla, hogy a nyakam és a mellkasom tiszta, a fejemet jobbra-balra forgatva tanulmányozni kezdem a

hajam. Vér nincs, csak a fakuló barna tincsek tövénél húzódozó sötét lenövés néz vissza rám.

– Tessék! – pattintja ki a férfi frissen vasalt fehér inge utolsó gombját. – Vegye fel ezt!

Időközben kibújt a zakójából, és a kilincstre akasztotta. Leveszi az ingét, ami alatt fehér atlétatrikót visel. A felsőteste izmos, és magasabb is nálam. El fogok veszni az ingében. Ezt nem viselhetem a megbeszélésen, de nincs más választásom. Elfogadom. Néhány száraz papírtörülkövel felitatom a bőrömről a vizet, és begombolom magamon az inget. Röhejesen festek, de legalább nem az *én* agyvelőm loccsant valaki más blúzára. *Öröm az örömben.*

Kiveszem a blúzomat a vízből. Attól tartok, ennek annyi. Behajítom a szemetesbe, aztán két kézzel a mosdókagyló peremébe kapaszkodva farkasszemet nézek a tükörképpemmel. Fáradt, üres tekintet mered vissza rám. Az imént látott szörnyű jelenet borongós barnává változtatta világosbarna szememet. A tenyeremmel megdörzsölöm az arcom, hogy egy kis színt adjak neki, de hiába. Úgy festek, mint egy hulla.

A tükörnek hátat fordítva a falnak dőlök. A férfi összehajtja a nyakendőjét, a zakója zsebébe csúsztatja, és fürkészni kezdi az arcomat.

– Nem tudom eldönteni, hogy ilyen nyugodt, vagy még sokkos állapotban van.

Nem kaptam sokkot, de magam sem tudom, mit érzek.

– Nem tudom – vallom be. – Maga jól van?

– Igen – feleli. – Sajnos láttam már rosszabbat.

Oldalra döntött fejjel boncolgatom a rejtélyes választ. A férfi elkapja a tekintetét, de én töretlenül meredek rá. Azon tűnődöm, mi lehet durvább egy teherautó kereke alatt összeroppanó koponyánál.

Talán *mégiscsak* tősgyökeres New York-i. Esetleg kórházban dolgozik. Az ilyen határozott fellépés gyakori azoknál, akik a munkájuk során emberi életekért felelnek.

– Ön orvos? – kérdezem.

Megrázza a fejét.

– Az ingatlanszakmában dolgozom. Pontosabban dolgoztam.

Hozzám lép, és lesöpör valamit a vállamról. Az *inge* válláról. Miután leengedi a kezét, pár pillanatig tanulmányozza az arcom, majd hátralép.

A szeme színe pont olyan, mint a nyakkendőé, amit az előbb a zsebébe tett. *Chartreuse* zöld. Jóképű férfi, de úgy érzem, valamiért szeretne beleolvadni a tömegbe. Mintha a külseje már-már teher lenne a számára. Mintha a lelke mélyén nem akarná, hogy bárki is észrevegye, mert szeretne láthatatlan maradni ebben a városban. *Pont, mint én.*

Legtöbben azért jönnek New Yorkba, hogy felfedezzék őket. A maradék azért, hogy elrejtőzzön.

– Hogy hívják? – kérdezi.

– Lowen.

A nevem hallatán elnémul, de az egész mindössze pár másodpercig tart.

– Jeremy – kap észbe.

A kagylóhoz lép, megnyitja a csapot, és ő is kezet mos. Továbbra is leplezetlen kíváncsisággal bámulom. Mit érthetett az alatt, hogy látott már rosszabbat az előbbi balesetnél? Azt mondta, hogy az ingatlanszakmában dolgozik, de egy ingatlanosból még a legrosszabb napján sem árad olyan fokú mélabú, mint ebből a férfiből.

– Mi történt magával? – kérdezem.

A tükörbe néz.

– Hogy érti?

– Azt mondta, látott már rosszabbat. Mi volt az?

Elzárja a vizet, megtörli a kezét, és felém fordul.

– Tényleg tudni akarja?

Bólintok.

Bedobja a papírtörölt a kukába, és zsebre vágja a kezét. Az arcki-fejezése még az eddiginél is borúsabb. A szemembe néz, de mintha valami egészen más idődimenzióban járna.

– Öt hónappal ezelőtt kihúztam a nyolcéves lányom holttestét egy tóból.

Elakad a lélegzetem. A torkomhoz kapom a kezem. Most jövök rá, hogy amit láttam rajta, az *nem szimpla mélabú, hanem kétségbeesettség.*

– Annyira sajnálom! – suttogom.

Ezt nem csak úgy mondom. Őszintén sajnálom, ami a lányával történt. És sajnálom, hogy kíváncsiskodtam.

– És mi a helyzet magával? – kérdezi.

A mosdópultnak dőlve várja a választ, mint aki készen áll erre a beszélgetésre, sőt, szinte örül neki. Mintha már várt volna valakire, akinek a tragédiája felülmúlja az övét. Ilyen az, amikor valaki megjárja a poklok poklát: keresi a sorstársakat, azokat, akiknek még rosszabb... A többiek pedig belőlük merítenek erőt, bármilyen szörnyűség történt is velük. Mert mindig van lejjebb.

Nagyot nyelek, mielőtt újra megszólalok. Az én történetem semmiség az övéhez képest. Még a legfrissebb tragédiámat is szégyellem megemlíteni, annyira eltölpül az övé mellett.

– Anyám múlt héten meghalt.

Nem úgy reagál a vallomásomra, mint én az övére. Gyakorlatilag nem is reagál. Ha abban reménykedett, hogy felülmúlom a sztorimmal, hát csalódnia kellett. *Ő az abszolút győztes.*

– Hogy halt meg?

– Rákban. Az elmúlt évben a lakásomon ápoltam.

Ő az első, aki előtt ezt hangosan kimondtam. Érzem, ahogy a pulzusom hevesen lüktet a csuklómon, ezért rákulcsolom a másik kezem.

– Hetek óta ma először léptem ki az utcára.

Hosszan meredünk egymásra. Mondanék még valamit, de nem tudok. Még életemben nem bonyolódtam ilyen súlyos beszélgetésbe egy vadidegennel. A szívem mélyén szeretném, ha véget érne, mert hová is vezethetne innen ez az egész?

Sehová. Egyszerűen csak megszakad. Minden átmenet nélkül.

A férfi a tükör felé fordul, és hátrasimítja az egyik elszabadult, sötét hajtincsét.

– Hamarosan egy megbeszélésen kell lennem. Biztos, hogy inentől elboldogul? – néz farkasszemet a tükörképemmel.

– Igen. Megvagyok.

– *Megvan?* – ismétli kérdő hangsúllyal, mintha a *meg* nem lenne számára olyan megnyugtató, mint a *jól*.

– Megleszek – biztosítom. – Köszönöm a segítséget!

Szeretném, ha rám mosolyogna, de nem illene a helyzethez. Kíváncsi vagyok, milyen a mosolya.

– Akkor jó – von vállat, és az ajtóhoz lép.

Elfordítja a zárat, és tartja nekem az ajtót, de ahelyett, hogy ki mennék, némán nézek rá. Még nem állok készen a külvilágra. Értékelem az idegen kedvességét, és szeretnék még mondani neki valamit, valahogy megköszönni a segítséget, mondjuk egy kávé mellett,

vagy visszaadni az ingét. Vonz az önzetlensége, igazi ritkaság manapság. De a bal kezén megcsillanó jegygyűrű láttán szóltanul kilépek a mosdóból, a kávézóból, egyenesen a pezsgő utcára, az egyre dagadó városi tömeg forgatagába.

Az időközben kikerkezett mentők mindkét irányba elzárják a forgalmat. Visszasétálok a baleset helyszínére, azon tűnődve, kell-e ilyenkor tanúskodnom. Egy rendőr mellett várok, aki éppen a szemtanúk vallomásait veszi fel. A többiek nagyjából ugyanazt írják le, amit én is láttam, de azért én is lediktálom a saját verziómat, és megadom az elérhetőségeimet. Nem tudom, mennyit segítettem, mivel nem láttam, ahogy elütik a férfit. Ahhoz viszont elég közel álltam, hogy mindent halljak, és a vére Jackson Pollock-festményként fröccsenjen szét rajtam.

Hátranézek. Jeremy kilép a kávézóból, kezében egy pohár kávéval, és célirányosan átmegy az utca túloldalára. Az esze már teljesen máshol jár, messze tőlem. Talán a feleségére gondol, és arra, hogy magyarázza meg neki a hiányzó inget.

Előhúrom a mobilomat a táskámból, és megnézem az időt. Még mindig van tizenöt percem a megbeszélésig Corey-val és a Pantem Press szerkesztőjével. A kezem még jobban remeg most, hogy az idegen már nem tereli el a figyelmemet. Egy kávé talán segítene. A morfium *biztosan* segítene, de a hospice-osok minden gyógyszert elvittek a lakásomból a múlt héten, miután anya meghalt. Kár, hogy a megvázkództatás miatt nem jutott eszembe elrejtetni pár adagot. Most például állati jól jönne.

AMIKOR COREY TEGNAP ESTE RÁM ÍRT A MAI TALÁLKOZÓ MIATT, hónapok óta először hallottam felőle. Éppen a számítógémem előtt ültem, és egy hangyát figyeltem, ami a nagylábujjamon mászkált.

Egyedül volt, és jobbra-balra, fel-alá cikázott élelmet vagy barátokat keresve. Úgy tűnt, zavarba ejti a magány. Vagy ki tudja, talán csak megörült a hirtelen jött szabadságnak. Eltűnődtem, vajon miért lehet egyedül. A hangyák általában csapatostul járnak.

A hangya lelki élete iránti érdeklődésem egyértelmű jel volt, hogy el kell hagynom a lakást. Féltem, hogy miután olyan sokáig bezárkóztam ide anyámmal, a folyosóra kilépve éppolyan elveszett leszek, mint az a hangya. Balra, jobbra, kint, bent... *hol vannak a barátaim, hol az élelem?*

Az állatka lemászott a lábujjamról a keményfa padlóra, és eltűnt a fal repedésében. Ekkor érkezett meg Corey SMS-e.

Reméltem, hogy amikor hónapokkal ezelőtt véget vetettem a viszonyunknak, felfogja, hogy ha már nem fekszünk le egymással

többet, az író és az ügynöke közti kommunikáció egyetlen elfogadható módja az e-mail.

Az üzenet így szólt:

Várlak holnap reggel kilenckor a Pantem Press épületében,
14. emelet. Lehet, hogy bejön egy munka.

Anyáról nem kérdezett, de nem voltam meglepve. Többek közt azért is szakítottunk, mert a munkáján és saját magán kívül semmi sem érdekelt. A közömbössége felbőszített. Igaz, hogy nem tartozik nekem semmivel, de legalább megjátszhatta volna, hogy törődik velem.

Tegnap este vissza sem írtam neki. Letettem a telefont, és a repedést bámultam, ami nemrég elnyelte a hangyát. Azon tűnődtem, várják-e odabent a többiek, vagy magányos vándor. Talán hozzám hasonlóan ő is taszítja a fajtársait.

Nehéz megmondani, mivel váltok ki ilyen mély ellenszenvet az emberekből, de ha találgatnom kellene, arra vezetném vissza a dolgot, hogy még a saját anyám is rettegett tőlem.

Na, jó, talán a *rettegett* kissé erős kifejezés, de az biztos, hogy gyerekként nem bízott bennem. Az iskolán kívül igyekezett elzárni mindenkitől, mert félt, hogy valami szörnyűséget csinállok gyakran előforduló alvajárásaim közben. A paranoiája a felnőtt éveimet is átítatta, és szép lassan, módszeresen átformálta a teljes személyiségemet. Magányos farkas lettem kevés baráttal és szegényes társasági élettel. Ezért történhetett meg az, hogy hosszú hetek óta ma reggel hagytam el először a lakást.

Azt hittem, az első utam olyan helyre vezet majd, ahová korábban szívesen jártam, például a Central Parkba vagy egy könyvesboltba.

Az fel sem merült bennem, hogy itt találok magam egy kiadó épületének előterében, magamban imádkozva, hogy a Corey által említett munka fedezze a lakbéremet, és ne lakoltassanak ki. Ez a találkozó dönti el, hogy az utcára kerülök, vagy állást kapok, ami lehetővé teszi, hogy új lakás után nézzek.

Lenézek magamra, és lesimítgatom az inget, amit Jeremytől kölcsönöztem a szemközti kávézó mosdójában. Remélem, nem festek túl röhejesen. Talán sikerül elhithetnem, hogy manapság szupermenő öt számmal nagyobb férfiinget hordani.

– Szép ing – szólal meg valaki mögöttem.

Jeremy hangjára döbbsenten hátrafordulok.

Követett?

Én következem a biztonsági kapunál.

Miután átadom a jogosítványomat az őrnek, Jeremyre nézek. Új ing van rajta.

– Tartalék ingeket hord a farzsebében? – kérdezem.

Alig pár perce adta ide a másikat.

– A szállodám itt van a közelben. Visszamentem felöltözni.

A szállodája. Ez jó jel. Ha szállodában lakik, akkor talán nem itt dolgozik. És ha nem itt dolgozik, akkor talán nincs köze a könyvkiadáshoz.

Nem tudom, miért zavarna, ha köze lenne hozzá, csak éppen fogalmam sincs róla, kivel lesz ma megbeszélésem, és a ma reggeli események után remélem, hogy nem velem.

– Ezek szerint nem itt dolgozik? – kérdezem.

Jeremy előveszi az iratait, és átnyújtja a biztonsági őrnek.

– Nem. Találkozóm lesz a tizennegyediken.

Jellemző.

– Nekem is – mondom.

Halvány mosoly suhan át az arcán, de ahogy jött, úgy el is tűnik. Mintha hirtelen eszébe jutott volna, aminek nemrég tanúi voltunk, és korainak találná még a mosolygást.

– Lehetséges, hogy ugyanarra a találkozóra tartunk? – kérdezi.

Visszaveszi a papírjait az őrtől, aki a lift felé irányít bennünket.

– Nem tudom – felelem. – Velem nem közölték, miért kell idejönnöm.

Miután belépünk a liftbe, Jeremy megnyomja a tizennégyes gombot, és felém fordul. Kiveszi a nyakkendőjét a zsebéből, és felköti.

Nem tudom levenni a szemem a jeggyűrűjéről.

– Ön író? – kérdezi.

Bólintok.

– És ön?

– Én nem, csak a feleségem. – Megigazítja a nyakkendőjét. – Olvashattam már öntől valamit? – néz rám.

– Kétlem. A kutya sem olvassa a könyveimet.

Elmosolyodik.

– Nem sok Lowen nevű nő szaladgál a világban. Valószínűleg nem lesz nehéz megtalálni a műveit.

Miért? Tényleg el akarja olvasni őket?

Jeremy lenéz a mobiljára, és bepötyög valamit.

– Miből gondolja, hogy a saját nevemen írok?

Csak akkor néz fel a telefonjából, amikor nyílik a liftajtó. Elindul kifelé, de mielőtt kilépne, visszafordul felém, és mosolyogva fel tartja a mobilját.

– Nem használ álnevet. Lowen Ashleigh-ként jelenik meg, akár csak az író, akivel fél tízkor találkozom.

Végre elszabadul az a mosoly. Hihetetlenül vonzó, de most már valahogy nem vágyom rá annyira.

Rám guglizott. És bár az én megbeszélésem nem fél tízkor, hanem kilenckor kezdődik, úgy tűnik, ő jóval többet tud róla, mint én. Ha tényleg ugyanarra a találkozóra jöttünk, akkor van abban valami gyanús, ahogy összefutottunk az utcán. Bár, ha jobban belegondolok, végül is nem elképzelhetetlen, hogy éppen egy helyen voltunk egy időben. Ugyanoda tartottunk, ezért ugyanazt a balesetet láttuk.

Jeremy félreáll, hogy én is kiszállhassak. Már éppen szóra nyitom a szám, amikor hátrálni kezd előlem.

– Viszlát nemsokára! – szól vissza.

Egyáltalán nem ismerem őt, és nem tudom, milyen szerepet játszik a közelgő megbeszélésen, ahogy azt sem, mi vár rám odabent, de önkéntelenül is kedvelem a fickót. A szó szoros értelmében a saját testéről adta ide a ruhát, ami jó természetre utal.

Mielőtt befordulna a sarkon, rámosolygok.

– Rendben. Viszlát, nemsokára!

– Rendben – mosolyog vissza.

Figyelem, ahogy egy balkanyar után eltűnik. Amint kikerülök a látóteréből, végre sikerül valamelyest ellazulnom. Ez a reggel egy kicsit... sok volt. Először a baleset, aztán kétszer is összezárva ezzel a zavarba ejtő férfival. Furán érzem magam. Tenyeremet a falnak nyomva lehajtom a fejem. Mi a franc...

– Időben ideértél – szólal meg mögöttem Corey.

Összerezzenve fordulok hátra. A szemközti folyosó felől sétál felém. Amikor hozzám hajol, és arcon puszil, megmerevedek.

– Máskor mindig elkésel – jegyzi meg.

– Hamarabb is ideértem volna, de...

Elhallgatok. Nem magyarázom meg, mi tartott fel. Corey-t szemmel láthatólag nem izgatja különösebben a történetem. Elindul arra, amerre Jeremy ment az előbb.

– Igazából fél tízkor kezdünk, de biztos voltam benne, hogy elké-
sel, ezért neked kilencet mondtam.

Megtorpanok, és döbbenet meredek a tarkójára. *A franc esne be-
léd, Corey!* Ha kilenc helyett fél tízet mondott volna, nem látom azt
a balesetet, és nem borít be egy idegen vére.

– Jössz? – néz vissza Corey.

Lenyelem a dühömet. Gyakran kell ezt csinálnom, ha róla van
szó.

Belépünk egy üres tárgyalóterembe. Corey becsukja mögöttünk
az ajtót. Leülök a nagy asztalhoz, ő pedig mellém telepszik olyan
szögben, hogy jól lásson. A több hónapos szünet után próbálok nem
túl rondán nézni rá, de semmit sem változott. Szokás szerint tisz-
ta, ápolt, nyakkendő, szemüveges, mosolygós. Pont az ellentétem.

– Szarul nézel ki – ironizálok.

Sosem néz ki szarul, és ezt ő is tudja.

– Te pedig üde és elbűvölő vagy.

Ez sem igaz. Sosem vagyok üde, elbűvölő meg pláne nem. Min-
dig dögfáradt és unott benyomást keltek. Hallottam már a flegma
picsafejről, de rám inkább az *életunt* picca leírás illene.

– Anyukád hogy van?

– Múlt héten meghalt.

Erre nem számított. Hátradől a székből, és oldalra dönti a fejét.

– Miért nem mondtad?

Miért nem kérdezted korábban?

Vállat vonok.

– Még én sem fogtam fel teljesen.

Anya az elmúlt kilenc hónapban velem lakott. Mióta négyes stá-
diumú vastagbélrákkal diagnosztizálták. Múlt szerdán halt meg, há-
rom hónap hospice után. Jó ideje alig tudtam elhagyni a lakást, mert

mindenben a segítségemre szorult: én itattam, etettem és forgattam az ágyban. Amikor igazán súlyosra fordult az állapota, már egyetlen percre sem hagyhattam magára, ezért hetekig ki sem tettem a lábam az utcára. Az internetnek és a hitelkártyának hála az ember ma már simán éléhet a négy fal között Manhattanben. Gyakorlatilag bármit házhoz szállítanak.

Vicces, hogy a világ egyik legsűrűbben lakott városa hogyan válik az agorafóbiások paradicsomává.

– Jól vagy? – érdeklődik Corey.

Mosollyal leplezem a zaklatottságomat, még ha az érdeklődése pusztán formalitás is.

– Megvagyok. Sokat segít, hogy nem ért váratlanul.

Azt mondom, amit szerintem hallani akar. Nem tudom, hogyan reagálna az igazságra: megkönnyebbültem, amikor anya elment. Egész életemben mást sem csinált, csak büntudatot keltett bennem. Ez volt minden, amit kaptam tőle. Folyamatos büntudat.

Corey a péksüteményekkel, vízzel és kávéval megpakolt pulthoz lép.

– Kérsz valamit enni? Vagy inni?

– Csak egy kis vizet.

Elvesz két üveget, az egyiket átadja nekem, és visszaül a helyére.

– Elboldogulsz a hagyatéki eljárással? Edward biztosan segít, ha kell.

Edward ügyvéd Corey irodalmi ügynökségénél. Ez egy kis cég, ezért az írók alkalmanként más jogi területeken is használják Edward szaktudását. Sajnos az én esetemben erre nem lesz szükség. Amikor tavaly aláírtam a két hálószobás lakás bérleti szerződését, Corey figyelmeztetett, hogy nem fogom tudni fizetni. De anya ragaszkodott hozzá, hogy méltósággal halhasson meg, a saját szobájában.

Nem otthonban, nem kórházban, és nem idegen ágyban az olcsó garzonom kellős közepén. Saját szobát akart, ahol a saját dolgai vesznek körül.

Megígérte, hogy a bankszámláján maradó összeg kárpótol majd a munkából kiesett időmért. Az elmúlt egy évben teljesen feléltem a legutóbbi szerződéselem csekélyke maradékát, és mostanra már minden pénzem elfogyott, akárcsak anyámé. Ez volt az egyik utolsó dolog, amit bevallott, mielőtt a rák végleg elhatalmasodott volna rajta. Akkor is gondoskodtam volna róla, ha tudom, hogy le van érve, hiszen az anyám volt. A tény, hogy úgy érezte, hazudnia kell ahhoz, hogy befogadjam, elég jól jelzi, mennyire távol álltunk egymástól.

Belekortyolok a vizembe, és megrázom a fejem.

– Nincs szükségem ügyvédre. Csak adósságot hagyott rám. De kösz az ajánlatot!

Corey összepréseli a száját. Pontosan tisztában van az anyagi helyzetemmel, mert az ügynökömként ő küldözgeti a jogdíjcsekkjeimet. Ezért is néz rám ilyen sajnálkozó tekintettel.

– Hamarosan befut egy külföldi jogdíj – mondja.

Mintha nem számolnék már jó előre minden fillérrel, ami a következő fél évben várható. *Mintha nem költöttem volna el már most az összeset.*

– Tudom. Megleszek.

Semmi kedvem Corey-val vagy bárki mással megtárgyalni az anyagi helyzetemet.

Corey kétkedve vállat von, és megigazítja a nyakkendőjét.

– Ez a mai ajánlat remélhetőleg mindkettőnknek jól jön majd – mondja.

Megkönnyebbülten fogadom a témaváltást.

– Miért találkozunk személyesen egy kiadóval? – kérdezem. – Tudod, hogy jobb szeretem e-mailben intézni az ilyesmit.

– Ők kértek személyes találkozót tegnap. Azt mondták, lenne egy ajánlatuk számodra, de ennél többet nem árultak el telefonon.

– Azt hittem, próbálsz a múltkori kiadóval egyezkedni egy újabb szerződésről.

– A könyveid jól mennek, de nem elég jól ahhoz, hogy a jelenlegi formában újra leszerződjenek veled. Ragaszkodnak hozzá, hogy promotáld magad a közösségi oldalakon, járj találkozókra, és építs ki rajongótáborot. Az eladásaid nem ütik meg a mércét a piacon.

Féltem, hogy ez lesz. A jelenlegi kiadómmal kötött újabb szerződés lett volna az utolsó anyagi mentsvárom. A korábbi könyveim után járó jogdíjak az eladásokkal egyenes arányban apadoztak, és mivel anyám miatt egy évig szinte egyáltalán nem volt időm írni, nincs is mit eladnom a kiadónak.

– Fogalmam sincs róla, milyen ajánlattal áll elő a Pantem – folytatja Corey. – Nem tudom, érdekel-e majd téged egyáltalán a dolog, mert én sem tudok róla semmit. Alá kell írunk egy titoktartási nyilatkozatot, mielőtt belemennének a részletekbe. Ez a nagy titkolózás kíváncsivá tett. Próbálom nem túlzottan beleélni magam a dologba, de ebből még akármi lehet, és jó előérzetem van. Nagy szükségünk van most egy bomba ajánlatra.

Többes számban beszél, mert bármiről van is szó, ő tizenöt százalékot kap a pénzemből, ha rábólintok a munkára. Ez a szokványos ügynök-kliens jutalék. Ami *nem* szokványos ügynök és kliens között, az a hat hónap, amíg jártunk, és a szakítás utáni két év szex.

A dugipajtiság azért tarthatott ilyen sokáig, mert egyikünknek sem volt komoly kapcsolata mással. Egy darabig kényelmes megoldásnak tűnt.

A *mi* kapcsolatunk viszont azért sikerült ilyen rövidre, mert ő egy másik nőbe volt szerelmes.

Csak az a gond, hogy az a másik nő is én voltam.

Fura helyzet, ha valaki beleszeret egy író szavaiba, mielőtt találkozna magával az íróval. Sokan nehezen választják szét a könyvben szereplő karaktert az alkotójától. Meglepő, hogy irodalmi ügynök léte Corey ehhez a típushoz tartozik. Már azelőtt beleszeretett az első regényem, a *Legyen bárhogy* főhősnőjébe, hogy velem megismerkedett volna. Valamiért feltételezte, hogy a szereplő személyisége az enyém tükörképe, pedig ennél nagyobbbat nem is tévedhetett volna. Mindenben a szöges ellentéte vagyok.

Corey volt az egyetlen ügynök, aki válaszolt a megkereséseimre, és még neki is hónapokba telt. Mindössze egy pársoros e-mail érkezett tőle, de már azzal felébresztette bennem a kihunyini készülő reményt.

Néhány óra alatt elolvastam a *Legyen bárhogy* kéziratát.

Hiszek ebben a történetben. Ha még nem talált ügynököt, kérem, hívjon fel!

Csütörtök reggel kaptam meg az üzenetét, és két órával később már részletekbe menő telefonbeszélgetést folytattunk a regényemről. Péntek délután egy kávé mellett aláírtuk a szerződést.

Szombat estére már háromszor keféltünk.

Biztos vagyok benne, hogy a viszonyunkkal megszegtünk egy-két erkölcsi szabályt, de nem hiszem, hogy ezért ért volna ilyen gyorsan véget. Amint Corey ráébredt, hogy a karakterem nem a saját személyiségemen alapul, tudta, hogy mi ketten nem illünk össze. Nem vagyok se hősiés, se egyszerű. Egy bonyolult érzelmi kirakós vagyok, amihez neki nem volt türelme.

Nem volt ezzel semmi baj. Én sem vágytam rá, hogy megfejtsen.

Viszont ahhoz képest, milyen bonyolult volt a viszonyunk, a szakmai kapcsolatunk meglepően jól működik. Azért nem váltottam ügynökséget a szakítás után, mert Corey továbbra is odaadóan és elfogultság nélkül képviselte az írói érdekeimet.

– Gyűröttnek tűnsz – rángat ki Corey a gondolataimból. – Ideges vagy?

Bólintok, remélve, hogy az idegesség elég magyarázat a kinézetemre. Nincs kedvem elmesélni az egész sztorit. Mindössze két óra telt el azóta, hogy reggel kiléptem a lakásomból, de ezalatt több minden történt velem, mint az elmúlt évben összesen. Lenézek a kezemre... a karomra.

Vérnyomokat keresek. Már nincs ott semmi, de még mindig magamon érzem. Érzem a *szagát*.

A kezem folyamatosan remeg, ezért az asztal alá rejtem. Most, hogy itt vagyok, hirtelen rájövök, hogy talán nem kellett volna eljőnnöm. Csakhogy nem szalaszthatok el egy potenciális szerződést. Mostanában nem árasztanak el ajánlatokkal, és ha belátható időn belül nem kapok valamit, kénytelen leszek civil munkát vállalni, amitől nem marad időm az írásra. Így vagy úgy, de valamiből muszáj lesz fizetnem a számláimat.

Corey előhúz egy zsebkendőt, és megtörli a homlokát. Csak akkor izzad, ha ideges, és ettől bennem is tovább nő a feszültség.

– Egyezzünk meg valami titkos jelben arra az esetre, ha nem érdekel az ajánlatuk? – kérdezi.

– Először hallgassuk meg őket, aztán kérhetünk pár percet négy szemközt.

Corey megigazítja a székét, és kikattintja a tollát, mint aki a fegyverét biztosítja ki a tűzharc előtt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hagyd, hogy én beszéljek – mondja.

Amúgy is ezt terveztem. Ő karizmatikus és megnyerő, én viszont az életem árán sem tudnék egyetlen olyan embert felhajtani, aki ugyanezt gondolja rólam. Legjobb, ha hátradőlök, és figyelek.

– *Mi ez a gönc rajtad?* – méregeti Corey értetlenül az ingemet.

Csoda, hogy tizenöt együtt töltött perc után csak most vette észre. Lenézek a túlméretezett felsőmre. Egy pillanatra el is felejtettem, milyen röhejesen nézek ki.

– Leöntöttem magam kávéval reggel, és át kellett öltöznöm.

– Kié ez az ing?

Vállat vonok.

– Gondolom, a tiéd. A szekrényben találtam.

– És ebben mentél ki a lakásból? Nem volt semmi jobb?

– Szerinted nem szuper divatos?

Szarkasztikus akartam lenni, de nem jött össze.

– Nem. Miért, annak szántad?

Seggfej. De a többi seggfejhez hasonlóan ő is jó az ágyban.

Megkönnyebbülök, amikor a terem ajtaja kinyílik, és belép rajta egy nő. Őt egy idősebb férfi követi egészen komikus módon a hátára tapadva. Amikor a nő megáll, a fickó nekiütközik.

– A francba, Barron! – zsörtölődik a nő.

Majdnem elmosolyodom a gondolatra, hogy ez lehetne a fickó igazi neve. *Afrancba Barron*.

Jeremy érkezik utolsónak. A nekem szóló kurta biccentést rajtam kívül más nem is veszi észre.

A rövid fekete hajú nő stílusosabban van felöltözve, mint én a legjobb napomon, de a rúzsa talán túlságosan rikító így délelőtt fél tíz-kor. Úgy tűnik, ő a főnök, mert először ő nyújt kezét Corey-nak, aztán nekem. *Afrancba Barron* egyelőre háttérbe szorul.